

L ' e n g i n y

juny del 2005

núm. 7

Enginyeria i Electrònica ?

Futurs enginyers dubten de la qualitat de la docència

>pàgina 3

Dóna corda al català, Catalan!

Visió d'un Erasmus a l'ETSE

>pàgina 6

Qui són els Estudiants Assessors?

>pàgina 3

Avaluació externa de la UAB

>pàgina 2

Sobre Bolonyes i altres salses

>pàgina 2

Mobilització contra les patents de programari

>pàgina 7

L'entrevista. Gestió Acadèmica i... i Suport Logístic ?

>pàgines 4 i 5

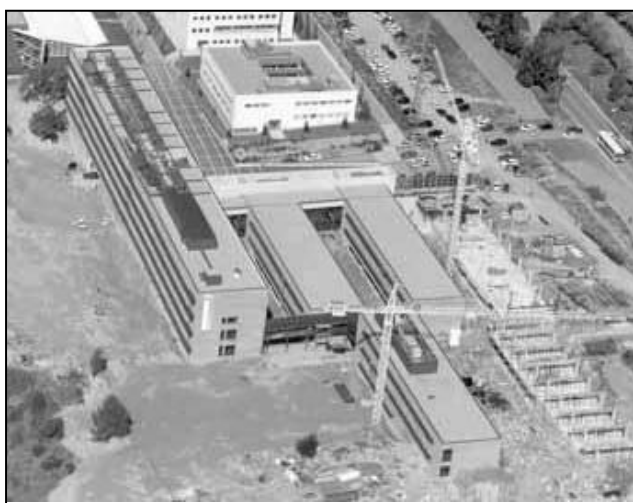
Sobre Bolonyes i altres salses

El procés de Bolonya és una directiva europea en que s'intenta equiparar tots els estudis a nivell europeu per facilitar l'intercanvi i el reconeixement de títols. Més possibilitats d'intercanvi, tot sembla molt maco. I tal i com ho va vendre el rector en la seva visita a l'ETSE, sembla un marc ideal.

Però per començar... no s'aclaren amb els anys de les noves titulacions, a Europa diuen de requirir totes les titulacions a 3 anys + 2 de màsters per a qui vulgui fer les actuals enginyeries espanyoles. Però a Espanya, els rectors no volen perdre llocs de treball i només les han reduït 1 any, 4 + 1 de màsters. Catalunya per això vol fer una cosa intermitja, 3 anys, títol propi català equiparable a Europa, 4 anys títol espanyol, + els màsters que es vulguin fer.

Aquesta reducció d'anys no sembla tan dolenta; als tres anys et donen un títol, i si vols continuar els estudis pots, i si no vols, pots anar a treballar. Però el principal problema és que els màsters actualment no són a preus públics... sí, el govern ha assegurat que subvencionarà alguns màsters, però això no ens assegura que amb un futur canvi de govern segueixin així les coses. A més, és més fàcil privatitzar uns màsters suplementaris a una carrera, que privatitzar els últims dos anys d'una titulació.

Bernat Costa

Avaluació de la UAB

El passat mes d'abril, uns quants estudiants ens vam reunir amb una comissió europea d'Avaluació Externa (European University Association). En el cas de l'ETSE van venir un ex-rector i ex-ministre d'educació de Portugal i una ex-rectora d'una universitat francesa.

Aquesta proposta va sorgir del DURSI (Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació de la Generalitat de Catalunya) amb la intenció d'avaluar les diferents universitats catalanes. En aquesta primera fase s'avaluaren tres facultats de la UAB (l'ETSE, Ciències i Traducció) i properament, durant el mes de juliol, se n'avaluaran d'altres. Ens van fer poques preguntes, entre les quals destacaven quins mecanismes teníem per expressar les nostres queixes, què n'opinàvem de la docència, de la participació estudiantil,... i vam acabar parlant del procés de Bolonya. Les preguntes eren bastant àmplies i deixaven lloc a la divagació i diversitat de respostes i exemples. Però almenys, a part d'exposar-los la nostra situació sobre certs aspectes, els vam transmetre algunes de les nostres preocupacions envers el procés d'uropeïtzació pel què fa a les noves formes de docència en què algunes classes funcionen a través de semi-presencialitat sense avisar (tot i que ens van afirmar que això no tenia res a veure amb el procés), la mobilitat en detriment de la nostra llengua, el finançament i les beques, entre d'altres. Resulta ser que que l'ex-

rectora de París 12 havia participat en la redacció del mateix Procés de Bolonya i de les seves respostes divagants i polítiques vam entendre que tot està en discussió a diferents nivells i que, a part de la nova estructura equiparada dels estudis, l'aplicació d'aquests processos depèn en gran mesura de la interpretació de cadascú.

Al cap de poc més d'una hora es van començar a mirar el rellotge, el temps estava marcat, ja no s'apuntaven res... we are sorry, thanks for everything.

Què en traurem de tot?

Ana Viñas
Engràcia Costa

En aquest número de L'ENGINY hi ha col·laborat: Bernat Costa, Engràcia Costa, Javier Ferreiro, Timo Proescholdt, Edgar Royo, Maria Tomàs, Ana Viñas.

Les opinions expressades en els articles són responsabilitat exclusiva de les autores i autors firmants.

Estudiants Assessors

Els estudiants assessors són els encarregats de transmetre la seva experiència i coneixements als alumnes novells. No es tracta pas dels coneixements adquirits a classe, sinó de tota la informació sobre el funcionament de la universitat i de la facultat. Així doncs, l'objectiu és resoldre tots els dubtes que qualsevol estudiant de primer curs pugui tenir.

Els primers dies de classe, després de presentar-se a les aules de primer curs, els assessors es distribueixen els estudiants novells als qui caldrà aconsellar. Si és necessari, l'assessorament pot ser en persona, però les comunicacions entre els assessors i els estudiants de primer curs es fan gairebé sempre per correu electrònic o mitjançant el fòrum dels assessors d'estudiants.

Durant el curs, els assessors de cada facultat es reuneixen una mitja hora cada quinze dies amb els tutors del programa d'assessors. En aquestes curtes reunions reben una formació que els serveix per transmetre la informació i els consells que poden necessitar els estudiants.

Qualsevol estudiant que ja faci uns anys que sigui a la universitat, és apte per fer d'assessor i aconseguir els 3 crèdits de lliure elecció que s'obtenen al final de l'activitat. Podeu trobar més informació sobre els assessors d'estudiants a la web de La Xarxa:

www.laxarxa.uab.es

Edgar Royo Maríné
Assessor d'estudiants

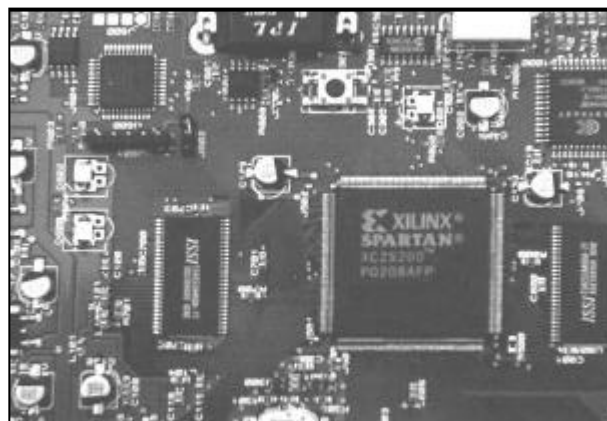
Enginyeria i Electrònica ?

És indubtable que la metodologia docent està canviant. El procés de Bolonya ha obert una nova època en l'ensenyament universitari. Sembla ser, que l'efecte 2000 va fer que alguns veiessin la llum, i s'adonessin que el mètode d'ensenyament clàssic (o més ben dit, el de sempre) és un mètode arcaic, desfasat i fora de context. En una nova societat, que canvia constantment, sembla ser que la nova finalitat de les universitats és la de formar treballadors per a les empreses, i no la de formar enginyers electrònics, informàtics o químics.

Amb el nou "mètode bolonyero", passa a ser més important el treball en equip i l'autodidacta de l'alumne, que no pas adquirir els fonaments necessaris en la matèria. I, desgraciadament, Enginyeria Electrònica no només no ha quedat exempta de la benedicció "bolonyera", si no que sembla haver sentit la crida del més enllà per ser pionera en el procés. S'està instaurant un mètode en el que es pretén que l'alumnat dediqui una quantitat d'hores, qualificable d'inhumana, a fer deures (com a l'E.G.B.). Però per a què? Per a aprendre tots els secrets de l'electrònica? Tan de bo! Potser és que fins ara els alumnes d'enginyeria no han hagut de dedicar hores i hores

d'estudi i de treball, al marge de les hores de classe, per tal d'aprovar les assignatures. Potser és que fins ara ha sigut tan fàcil cursar i aprovar els estudis en enginyeria, que ha sigut necessari despetar a uns alumnes que estàvem acostumats a trobar-ho tot massa mastegat. I això en algun sector del pro-

estudiants és de 27 anys aproximadament, el 70% dels quals treballa, ja sigui per a poder pagar els estudis (més val que no parlem de les generoses beques), o simplement per a poder viure. I a sobre sembla ser que venim a estudiar tan sols per aconseguir un títol i pujar de càrrec, com voltors

fessorat, per sort no a tots, els hi ha caigut "como agua de mayo". Han pogut deslliurar-se de la feina docent i traspassar tota la responsabilitat a l'alumne, amb una interpretació del text de Bolonya com si dels deu manaments es tractés. Que bonic que deu ser cobrar per a que et facin la feina els altres!! I és ara, quan realment els estudiants ens sentim impotents davant un nou mètode en el qual no hem après res.

Es dona el cas, a més, que en un segon cicle com és el d'Enginyeria Electrònica a l'ETSE, la mitjana d'edat dels

afamats. A ningú no se li ha ocorregut que això no és així?

Entre tan doctor, a algú no se li ha ocorregut fer una autoavaluació del mètode? O és que no els importa que en pensem els principals implicats, els estudiants. Realment Bolonya proposa una metodologia tan novedosa que les nostres ments ignorants no poden entendre? O és que més aviat es basa tot en una mala interpretació per part d'alguns professors, amb molt poques ganes de treballar?

Estudiants
d'Enginyeria Electrònica

L'Entrevista als treballadors i treballadores de Gestió Acadèmica i... ¿ Suport Logístic ?

Miguel Angel Ruiz, Administratiu de la Gestió Acadèmica de l'ETSE

Des del col·lectiu d'estudiants ens solidaritzem amb les mobilitzacions del PAS. Per aquest motiu, hem volgut entrevistar un dels treballadors de Gestió Acadèmica.

Feia uns dies que veiem els professors portant els projectors a l'aula, no hi havia guixos, no ens donaven les claus del local d'estudiants,... què reivindicàveu?

Sempre hem reivindicat un reconeixement professional, al fet de dur a terme dues feines que sempre havien correspost a dos serveis separats. Nosaltres som personal funcionari de Gestió Acadèmica, però a més fem les feines de Suport Logístic. El problema ha esclatat quan en comptes del reconeixement que esperàvem, ens diuen que el model que representem ja no val, i que el futur passa per portar conserges per

la feina de suport logístic. Per aquesta raó vàrem prendre la decisió de no esperar més i començar a fer només el que entenem que és la nostra feina.

És aquesta l'única facultat on passava?

Crec que som el únic servei que integra plenament els dos àmbits, i que està integrat únicament per personal funcionari. Malgrat tot, hi ha casos molt semblants com el de la Facultat de Traducció i Interpretació o l'Escola de Postgrau.

És per volum de feina que no abarcàveu?

No, no és un tema de càrregues de treball si no de concepte. Si fos només un tema de volum de feina, es podria solucionar amb més personal. A més amb la nostra forma de treballar crec que podem assumir perfectament el creixement de l'Escola. Per dir-ho ràpid, si no tenim cap compensació, crec que hem de fer la feina que correspon a la nostra escala i nivell professional com la resta de companys de la UAB.

El problema ha esclatat quan en comptes del reconeixement que esperàvem, ens diuen que el model que representem ja no val

Quins serveis es van veure afectats?

Tots els serveis que trobeu en qualsevol de les consergeries de la resta de facultats, i que a l'ETSE fèiem nosaltres. Des de portar els aparells d'audiovisuals, a la recepció i distribució del correu i la paqueteria, passant per la gestió del clauer de l'edifici, els objectes perduts, l'obertura i tancament de l'edifici, les reserves d'espais i materials,... Es faria una mica llarg enumerar totes les funcions.

A qui anaven dirigides les protestes?

De fet no crec que estiguem protestant. Si més no, nosaltres no ho plantegem així. Simplement fem la nostra feina. Però, per respondre la vostra pregunta, el nostre interlocutor natural, en quant a aquests temes laborals és la Gerència de la UAB.

Quant temps heu estat plantats?

Després de pensar-ho molt, i fer les consultes necessàries amb els nostres representants sindicals de la Junta de Pas funcionari, vàrem decidir començar el

dia 2 de maig. Per tant portem ja més de tres setmanes, i la cosa sembla que va per llarg.

Han tingut ressò les vostres queixes?

De moment no gaire. Si que vull agrair la comprensió que la gent de l'Escola ha tingut vers la nostra posició, i també la defensa que des de la Direcció de l'Escola s'ha fet del model de servei que hem donat aquests anys. Fins i tot es va aconseguir un compromís per part del rectorat de començar a negociar una sortida al problema. Malgrat això, a data d'avui (23 de maig) la Junta de Pas funcionari no ha rebut cap comunicació, ni cap convocatòria de reunió.

De moment, la única novetat és que han portat quatre auxiliars de serveis, per a fer les feines que nosaltres ja no fem. És una decisió lògica, per intentar que els usuaris pateixin el menys possible aquesta situació, però de cara a nosaltres no suposa cap solució.

Espereu una resposta ràpida?

La veritat és que ho veig difícil, tot i que m'agradaria que aquesta situació no s'allargués més. És fa molt difícil estar dient contínuament a la gent que ve a finestreta que no li donarà el servei que li donaves fins fa uns dies. Es donen situacions desagradables.

Tot i que no sóc gaire optimista, m'agradaria pensar que encara es pot trobar una solució, que no tiri per terra tota la feina que hem fet a llarg d'aquests anys.

Dóna corda al català, Catalan!

O, como se puede expandir el catalán

Bueno, aquí estoy entonces, y debo escribir un artículo sobre mi tiempo aquí en Barcelona, España (ahee... Catalunya por supuesto), pero más de ello más tarde.

Segunda pregunta. En que lengua escribir? A los que esperaban que escribiera en catalán sea dicho que no. ¿Porque? Aparte de una natural resistencia de hacer lo esperado, tiene el objetivo de que deben entender estas líneas también los queridos sucesores, que deben aprender de mis fallos, sucesos,...

Ya gastadas 5 líneas, sin decir nada, excepto haber ponderado el tema de la lengua. jeahh... esto es Cataluña.

Pero, manos a la obra ahora. Esto es sobre Cataluña, sus ciudadanos, sus lenguas i sus huéspedes. Tema omnipresente y, desde luego, también no pasado inadvertido en mí.

El otro día me leí, en este mismo periódico, un artículo quejándose sobre los Erasmus pidiendo al profesor el cambio de la lengua, para que a partir de este momento, el mal visto castellà, sea la lengua en la que no puede seguir el pobre alumno, el discurso frontal. Pobre alumno, o mejor dicho, Erasmus. ¿O no? Hay que refutar eso. O sea el pobre Erasmus tampoco es la inocencia en persona, como el uso de "pobre" podría implicar. Pero, más sobre eso, también más adelante.

Pues leí dicho artículo, cuyo autor proponía conceder a los Erasmus un período de habituación, en el cual se le sería otor-

gado al Erasmus el deseado cambio, para luego, privárselo otra vez, forzando así, su progreso lingüístico.

No està malament, se podría escapar al querido lector; y efectivamente no parece mala idea. Pero tan solo parece. El problema es más profundo, y comienza con el hecho de que la mayoría de la gente de la universidad, y sea dicho en este lugar en el país del mundo que sea, pocas veces ha salido del país, del ambiente conocido, de su hogar. Pero para entender mejor el asunto que se hace, hay que ponerse en el lugar del otro. En este caso, al lado de los defensores de la lengua catalana, en el "pobret" que acaba de llegar, y por el lado contrario, en el del estudiante íntegro que lleva todo su vida contento aquí, habiendo visto ya muchos Erasmus y un poco harto ya de la misma discusión cada vez.

Comencemos primero con el citado en primer lugar.

Hay que imaginarse. Acaba de llegar. Ni con una idea de la(s) lengua(s), aunque le dijeron lo del catalán, ni de las costumbres. Sin conocer a nadie. Lo primero que le han dado es una mochilla "Erasmus" junto con una carpeta blanca (la cual, dicho de paso, no cabe en la mochilla). Lo del (no existente) conocimiento inicial de la lengua, no hay quien se le tome mal al Erasmus, considerando por ejemplo el nivel de inglés preponderando en España. Bueno... Y de repente le exigen que aprenda una segunda lengua. Cosa que parece normal aquí, y de hecho no hay tanta

diferencia, pero, no hay quien se lo explique a uno, que todavía se está peleando con el español. Después de recuperarse del choque, empieza a razonar. I aunque se salte argumentos como la utilidad en el mercado de trabajo, citados frecuentemente aquí también, y decida "donar corda al català", nota que no hay nadie que practique con él. Nunca elegiría el catalán, porque, aunque lo aprendiera sin practicar, no le quedaría nadie con quien hablar. Suena raro, pero es así. No sabiendo castellano no conocería a sus amigos. De hecho es así, que la gente que conoces si vienes de afuera, es gente también no oriunda de aquí. Ahora se puede preguntar como él sabe que se quedaría sin amigos si hiciera el esfuerzo deseado, dado que ni un Erasmus normalmente no puede prever el futuro. Pues, estas cosas rondan...

Ahora bien, sería el vuestro cargo, digamos, promocionar un poco las ventajas que se brindan, si uno sabe catalán. Imaginaos por ejemplo que pasaría si un Erasmus recién llegado, saliera con un montón de "locales" por la noche, o a donde sea, notando como realmente es estar en contacto con la gente. Ambiente bilingüe. Encontrando amigos catalanes. Sería una motivación para seguir o empezar con el catalán, porque notaría que vale la pena. Pero es que no, y aun menos aquí, dirigiéndome a los de la ETSE. Pero el problema es, recién mencionado, otro.

Siguiendo al día a día, viviendo

aquí, uno no se da cuenta de los problemas con los que se ve confrontada una persona de fuera. A quien ahora diga que le parece obvio esto, sea dicho que tiene toda la razón, acerca de la teoría, pero que se fije, por favor, en la práctica. A todo el mundo le parece obvio que uno se sienta solo, lejos de casa. Pero hay pocos que lleguen, de esto, a la conclusión de hablar con la persona para que se sienta, un poco al menos, menos sola.

Pero cuidado, aunque uno se atreva, hasta el intercambio realizado aun está lejos porque, como era de esperar, vuelve a ser la cuestión de la lengua, el problema; Es verdad, pasa muy a menudo que los dos hablan en inglés, loable si, pero teniendo en cuenta el objetivo inicial del uno (aprender español) y del otro (que el primer citado aprenda catalán), un fracaso.

Pero aunque se le haya ocurrido hablarle en la lengua predominante aquí, es probable que le resulte al Erasmus una conversación con la pared (entre la cual él apenas había encontrado el interlocutor), puesto que el anterior interlocutor, acostumbrado a que la gente le suelte el rollo inmediatamente y pensando que la conversación se limita al intercambio habitual de palabras, ya se ha perdido por otras latitudes, antes de que el otro hubiera podido expresar en palabras la frase que hubiera hecho a los dos enamorarse y casarse...

Cosas que se aprenden haciendo un Erasmus, Séneca...

Cosa que se hace normalmente junto al fin de la carrera, que tiene como consecuencia que la

inspiración lograda afuera, no sea traspasada a los que la carecen en la patria.

Por consiguiente, es muy fácil exigir que uno aprenda. Pero si es realmente de interés que lo haga, sería más inteligente presentar un incentivo en vez de actuar con coacción. Y puede que el que ha comenzado solo para promocionar el catalán, note que ha encontrado una persona muy interesante, cosa probable, ya que no son los más aburridos que salen del país a buscarse la vida fuera.

Rindiendo homenaje a mi escaso nivel de Castellano, repito en este lugar lo que quería expresar. Aunque no lo parece, lo que más espera un Erasmus, deambulando por el campo(us) es que le hablen. Normalmente se queda esperando porque no se atreve. Puede que valga la pena interesarse, normalmente te lo agradecerá el Erasmus, si le dedicas más que un "que tal...bla bla", tiempo que uno necesita para tomar confianza en lengua extranjera.

Gustosamente quisiera echar la bronca también al otro lado, encañonando a los queridos orga--... aehaa Erasmus. Descaradamente me están limitadas estas líneas, y sabiendo que la única razón para no haber escrito en catalán se acaba de terminar, pero habiéndome desembarazado así del problema, me voy corriendo agradeciendo a los que me han dejado pasar aquí una de las mejores etapas de mi vida.

Us trobaré a faltar.

Timo Proescholdt

No a les patents de programari

Imagina que el ratolí del teu ordinador passés a valer 100 euros, que un cotxe de 1100 cm³ passés a valer 60.000 euros i que fins i tot la consola amb la que habitualment jugues, diguem-li PlayStation2, valgués 1.000 euros. Estaràs pensant, potser haurà pujat el petroli en aquesta suposició? Haurà arribat la 3a Guerra Mundial i això haurà encarat el preu de tot? No, la resposta és més subtil, però no menys devastadora per la ciència: les patents. Fins ara les patents s'havien fet servir, però mai havien amenaçat el món de les idees com fins ara.

Tothom entén que patentar el model de cotxe Ferrari F430, per dir-ne un, és una cosa legítima, per això s'han invertit milions en el seu desenvolupament i per descomptat l'empresa voldrà obtenir beneficis de manera legítima; ara no ens posarem a canviar el model econòmic, però... i si el que es volgués patentar fos la idea mateixa de fabricar cotxes? Sonà molt pitjor, no?

Actualment s'està lliurant una batalla a Europa per portar la llibertat de patentar fins a extrems molt semblants al de patentar idees. Si finalment s'aprova definitivament aquesta llei es podrien patentar coses com operacions aritmètiques, fer servir certs components químics bàsics, etc. Per concretar una mica més i fer-nos una idea de fins on pot arribar tot això, la tot poderosa Sony, s'ha vist obligada a paralitzar les vendes de PlayStation2 degut a que la idea d'interactuar diversos components tots coordinats per un videojoc, o lo que és el mateix, que el comandament vibri perquè al nostre personatge de videojoc li hagin clavat un cop de puny estava patentat per una empresa que s'anomena Immersion.

Aquesta patent no és explícita sobre el comandament, no patentava res en concret, només la idea de que si passa alguna cosa a un sistema de processament (videojoc), això estigui coordinat amb una reacció fora (vibració del comandament de la Play). Això passa

als E.E.U.U., però bàsicament és el que es vol exportar aquí a Europa. Llavors entrariem a intentar patentar (com ja s'està provant) de patentar el doble click del ratolí i coses de tot tipus que podrien acabar asfixiant la investigació, ja que una de les bases científiques és basar-se en el coneixement previ (mètode científic). On aniríem a parar si cada cop que féssim una investigació haguéssim de pagar el fer servir una integral, una suma o material o qualsevol cosa d'aquestes?

Per això i des de GNUAB, el passat 27 d'Abril ens vàrem manifestar en contra tot això, a la porta de l'ETSE. Reflexionem, o molts de nosaltres potser no tindrem un lloc de treball on fer servir la nostra carrera.

Si a tu també t'importa el teu futur laboral no deixis de visitar: <http://lucha.proinnova.org/> on trobareu tota la informació.

Javier Ferreiro

Sense Papers

Al llarg d'aquestes dues setmanes, s'ha intentat desdibuixar la nostra lluita, se'ns ha recriminat no jugar sota les regles del sistema i ser un grup manipulats.

La veritat és que el nostre tancament a esglésies, associacions, locals d'entitats solidàries... respon a vivències molt concretes i ignorades per la majoria dels ciutadans i ciutadanes. Hem hagut d'amagar-nos molt de temps, amagar-nos dels ulls de les autoritats per la por de ser descoberts, tancats i maltractats als centres d'internament, deportats als nostres països, d'on vam sortir amb la il·lusió d'una vida més digna. I ara, per sortir a la llum, ens demanen proves oficials de la nostra existència.

Portem molt de temps treballant, tenint cura dels dèbils d'aquesta societat, els infants i els avis, al treball domèstic, sembrant i cultivant els camps, construint cases, de treballadors i treballadores informals, en general fent tasques fonamentals encara que menystingudes en aquests temps. I ara se'ns diu que el dret de treballar i viure amb dignitat no és a les nostres mans, sinó en la voluntat d'aquells per als quals hem treballat, en la majoria dels casos, per salaris de misèria.

Davant d'aquesta situació d'invisibilitat i vulnerabilitat, de no tenir els drets més elementals: a la llibertat, al treball, a expressar-nos lliurement, a reunir-nos i sindicar-nos, la nostra única arma és la lluita, som nosaltres mateixos, els sense papers, que en tancar-nos cridem l'atenció de tota la ciutadania sobre la nova forma d'esclavatge.

Per això, no deixarem de lluitar i fem una crida a la solidaritat de tota la societat, dels nostres veïns i veïnes amb els quals compartim la vida del treball, la família, l'escola, el carrer i que ara no poden tancar els ulls i ser indiferents davant d'aquesta realitat d'injustícia. Els nostres tancaments són tan legítims com ho són totes les lluites socials per la dignificació de la persona i la societat, com ho van ser i seran la lluita contra l'esclavitud, pels drets civils, socials i polítics, pels drets de les dones. Creiem que el dret a lluitar per drets no es pot posar mai en qüestió.

Manifest de l'Assemblea per la Regularització sense Condicions
Barcelona, dimecres 20 d'abril de 2005

